

KECSKEMÉTI LAPOK.

VEGYESTARTALMÚ HETILAP.

Előfizetési díj: Egész évre 5 frt., félévre 2 frt. 50 kr., negyedévre 1 frt. 50 kr. Az előfizetés az év folytán minden hónapban megkezdhető.	Megjelen hetenként egyszer, VASÁRNAP. Az előfizetési pénzek, úgy a hirdetések is „Tóth László könyvnyom- dójának” czimzandók.	Szerkesztő- és kiadó-hivatal: BUDAI-NAGY-ÚTCZA 184. SZÁM. E lap úgy szellemi, mint anyagi részét illető minden küldemény a szerkesztő- és kiadó- hivatalhoz intézendő.	Hirdetési díj: 3 hasábos petit sor egyszeri hirdetésnél 5 kr., többszöri vagy terjedelmes hirdetéseknel ár- leengedés adatik. Bélyegdíj minden beiktatásért 30 kr.

Kecskemét, 1877. szept. hó 20-án.

Nálunk, a hol a jövedelem legnagyobb része a földbirtokból folyik, ipar és kereskedés a nyugati államokhoz képest, némely ágak kivételével említésre alig méltó szerepet játszik, általános a panasz a miatt, hogy a tőkepenzes a földbirtokos-, iparos- és kereskedővel egyaránt nem rovatik meg adóval. Mert míg a földbirtokos-, iparos- és kereskedőnél az évi bevétel nagyobb, vagy kisebb voltára, a mint az a különböző évek többé-kevésbé változó conjuncturái következtében eltérő, nincs elég tekintet, addig a tőkepenzes csak annyiban rovatik meg adóval, a mennyiben tőkétéje gyümölcsöz. Egy szakértő így adja elő e panaszt:

„Igazságtalannak és hiányosnak látszik, hogy míg a földbirtok, ipar és kereskedés megfelelő adóval van megterhelve, az állandóan megmaradó tőke e teher alól menekszik.”

Lássuk már most, helyes és alapos-e ezen feljajdulás oly országban, mint a miénk, a hol a pénz kereslete igen nagy s kínálata aránytalanul csekély. Ugyanazon szakértő, a kire fennebb hivatkoztunk, ezeket mondja:

„Legtermészetesebb és legigazságosabb eljárás a megrendelt tárgy, vagy munka költségeit azoknak róni terhére, a kiknek javára a munka végeztetik, a tárgy kiszolgáltattatik, s így az ezekre eső adókat is azoktól követelni, a kik e tárgyat, vagy munkát használják s a kiknek ezek végrehajtása, bevégezése előnyére válik. S jóllehet, ezen elvet mindenütt következetesen alkalmazni nem lehet, mindazonáltal törekedni kell azt lehetőleg következetesen foganatba venni. S

ha a tényeket tekintjük, csakugyan azt tapasztaljuk, hogy ezen elvet az állam és a községek sok helyen nemesak alkalmazandónak ismerik el, hanem egyúttal követik is.”

S ha mélyebben vizsgáljuk a dolgot, azt tapasztaljuk, hogy az állam intézményei, különösen beruházásai, mint országos és vasutak építése, közigazgatás és igazságszolgáltatás gyorsítása és egyszerűsítése, iskolák felállítása, értelmesebb, munkaképesebb lakosság képzésére stb., első sorban azoknak válik előnyére, (nem hanyatló, hanem haladó nemzeteket tartunk szem előtt), a kik földbirtokkal bírnak, ipart vagy kereskedést üznek, holott mindezekből a tőke mint az igazságszolgáltatásnál és közigazgatásnál kevés, vagy épen semmi hasznot sem merit. Sőt tekintve, hogy ily intézmények létesítése folytán a forgalom megkönnyítettik, az attól elzárva volt vidékek most annak mintegy hálózatába kerülnek, az eddig ily ponton volt tőke saját előnyének rovására, folyton folyvást új meg új versenytársakat kap s kénytelen követelményeivel, ha önönmagát tökéletesen fölemészteni nem akarja, alább és alább szállani.

Még szembeötlőbb e viszony, ha nem országos, hanem törvényhatósági intézkedéseket tekintünk. A törvényhatóságok beruházásai, mint utak, csinosítások, városokban a világítás, eddig hasznavehetetlenül hevert, vagy kevés hasznot hajtott területeknek gyümölcsözővé tétele, vizszabályozások, tisztaság stb., nem a tőkepenzeseknek, hanem első sorban a többi osztálynak vannak javára. mert ha egyelőre tőkeszaporodást és versenyt nem feltételezünk is, az említett újítások

és átalakítások következtében értékükben emelkedett ingatlanok, olcsóbbá vált forgalom és könnyebbé lett munka, ezeknek hitelképességét emeli s ennek folytán ismét kénytelen a tőke követelményeivel lejjebb szállani.

Az az út, a melyet ház elé építettek, e háznak értékét fokozza, mert könnyebben lesz megközelíthető, jobb vevőre akad, s hozzá tehetjük még, hamarabb akad vevőre, mint a másik, mely út hiányában nehezebben közelíthető meg. A házak elé ültetett fák, a sétatér, csatornák stb., mindazon házak értékét emelni fogja, melyek ezen újítások következtében csinosultak, egészségesebb lakást biztosítanak, elannyira, hogy ezen előnyökben a közelben fekvő, eddigelé üresen maradt telkek is részesülnek, míg a tőkepenz ez által épenséggel semmiféle közvetlen előnyt sem nyer.

De még a magán emberek vállalatai, építkezései stb. is nem a tőkepenzeseknek válnak első sorban előnyére, hanem a földbirtokosoknak, iparosoknak és kereskedőknek. Oly községet, melynek van tisztességes vendéglője, szívesen felkeres a jóra való ember, s nem irtózik egy-két napot ott tölteni. A tőkepenzesnek ebből sincs semmi haszna, mert sem nem vendéglős, sem nem kereskedő, sem nem iparos, a ki az idegennek szállást és ételmezést adhatna, vagy a szükséges cikkekkel szolgálhatna neki.

A ki e szövevényben el akar igazodni, annak kezében kell tartania mindazon számlákat, a melyek azt alkotják; csak a ki minden tényezővel számol, juthat helyes eredményre. De ez feladatunkon kívül esik, mert ki győzné elősorolni azon eshetőségeket,

TÁRCZA.

Grion báróné.

Elbeszélés.

(Folytatás.)

— Talán csak neked feltűnő Senford s annak, ki nem tudja, hogy viszonyom van a kisasszonnyal.

— Viszonyod? — kiálták többen.

— Igen, azaz jobban mondva csak kezdődik, miután a kisasszony még csak ma fogadta el fogadomat lakásáig.

— Tehát azért van ma olyan fönséges kedved?

— Nem tagadhatom s ezt azt hiszem csakis Dorfer úr champagneres palackjai fogják megbánni és Karr kapitány.

— Miért épen Karr kapitány?

— Te Senford igen is kíváncsi vagy — válaszolá a huszártiszt — ha bővebb tudomást akarsz magadnak szerezni, mond el Karr kapitánynak, hogy K... kisasszony elfogadta ma lakásáig fogadomat s meglátod, hogy ajkaiba fog harapni.

— Alig hiszem, hogy Karr kapitányt K... kisasszony érdekelné s én biztosan tudom, hogy a színházat nem a kisasszony, hanem Grion báróné kedvéért látogatja. Ma is a báróné páholyában töltötte a „Frou frou” második felvonását s igen kedélyesen csevegett a bárónéval.

Dorfer úr némán figyelt e megjegyzésre s úgy látszott, hogy érdeklődik a dolog iránt.

— Ismeri ön Dorfer úr Grion bárónét? — kérdé Senford a házi úrhoz fordulva.

Dorfer zavarba ejté e kérdés s nem tudott rögtön válaszolni.

— Lehetetlen, hogy ön ne ismerné, hisz a farsangon keresztül mindenki a báróné természetes szépségéről beszélt.

— Láttam többször a színházban — válaszolá Dorfer odavetöleg, miután látta, hogy nem kerülheti ki a feleletet.

— Grion báróné valóban szép asszony s nem csoda, hogy mindannyiunknak úgy mutatják be, mint a szép Nanettet — jegyzé meg egy másik uracs — s ha én Paris volnék, bizonyára neki adnám az aranyalmát. Nemde ön is Dorfer úr?

A házi úr egy mosolylyal parkodék titkolni, hogy e kérdés épen nincs inyére s hallgatott.

— Ön hallgat Dorfer úr? bizonyára nőgyűlölő, ha Nanette báróné mellett sem lelkesül s nem ragadtatik el annak bájai által.

— Minket csak a champagner ragad el olykor — nemde Dorfer úr? — jegyzé meg Senford nevetve.

A társalgás ezután más irányt nyert, miután a társaság kisebb csoportokra oszlott szét. Az egyik csoportnál az opera tagjai s a ballerínák, a másiknál a versenylóvak s vadászebek, a harmadiknál a kártya képezte a beszéd tárgyat. Ez utóbbi csoportnál volt Senford gróf, a huszártiszt és Dorfer úr.

— Hallottad Senford? — kérdé a huszártiszt — hogy a „Caffé de Zion”-ban megkezdődött a kártyasaison.

— Oh menj, — mondá nevetve Senford — te még a kártyaélvezetnek is megkedod a saját saisonját.

— No bizon, mintha a kártyázás az utolsó élvezetekhez tartoznék — jegyzé meg a huszártiszt. — Barátom, a ki igazi szenvedélyt érez: magát kitenni a sors, a vakszerencse játékának, az lehetetlen, hogy ne kártyázzék. Hisz a kártya mindent magában foglal, szórakoztat, izgatottságba hoz, majd felvidámit, majd lehangol s így némi változást hoz létre, a változatosságot pedig már a régiak is úgy ismerték, mint az élet gyönyörét.

— Te ugyancsak filosofáls a kártya érdekében — viszonzá Senford — pedig azt hiszem, hogy te nem a kártyában keressz szórakozást s sokkal nagyobb élvezetnek tartod valakinek halálra udvarolni, apró kalandoskák egyik főszereplőjévé lenni, ártatlan lánykáknak szerelmet vallani stb.

— Igazad van, de azt hiszed, hogy mindig ez fog élvezetemre szolgálni? Az ember, hidd el, megunja az efféle bohóságokat, melyeknek egyik stadiumából a másikba lép és hidd el, szerencsés az, ki a kártyán kezd, az végzi másnál, de a ki a szép nőknél kezd, az bizonyosan a kártyánál fogja végezni, ha arra ugyancsak némi hajlama van és vigyázz Senford, még te is fogsz kártyázni.

Senford kicsinylőleg mosolygott.

— Azt hiszed, hogy úgy teszek, mint Grion báró?

— A báró talán bizony kártyázik — kérdé Dorfer némi kíváncsisággal.

— És pedig mennyire — sietett válaszolni a gróf. — A mult farsangon ezeket hagyott a „Caffé de Zion” titkos kabinetjében. Rendes társa akkor Karr kapitány volt, a ki, úgy látszik, most épen olyan szép sikerrel udvarol Grion bárónénak, mint

véletlenségeket és célzatos cselekvényeket, melyek az ingatlan értékének emelkedésére, ipar és kereskedelem meghonosítására hatottak? Akár hány esetet lehetne Magyarország gazdasági történetének lapjaira feljegyezni, a hol úgy az ingatlan gyümöleshözóvá tétele, mint a kereskedelem és ipar meggyökerezése állami és községi intézkedéseknek, vagy egyesek vállalkozó szellemének tulajdonítható.

Mindezekből a tőke semmi hasznot sem merit; épen ellenkezőt tapasztalunk: a tőke értékében esőkken; a tőkepenzes szegényedik s a kamatláb leszállása miatt többé nem gazdagodhatik oly arányban, mint azelőtt; még a jó és gyors igazgatás és igazságszolgáltatás is hátrányára lehet, mert a hol ez megvan, ott mint a tapasztalat mutatja, a tőkét elhelyezők száma a nagyobb biztonság miatt szaporodik s beéri kevesebb kamattal.

A fennebb említett szakértő ezeket mondja: „Magyarországon a felette termékeny föld sokkal csekélyebb értékű és kevésbé jövedelmező (?) mint Németországban a kevésbé termékeny föld; míg ott (nálunk) még a takarékpénztárak is első helyre adott jelzálogos kölcsönöknél 10—12 százalékot kötnek ki, és magán emberek még magasabbat, addig Németországban az átlagos kamat öt százalék.”

Nincs mit hozzáadnunk e tételhez, de kétségbe vonjuk az indokokat. Nálunk nem a közigazgatás és igazságszolgáltatás bizonytalansága, a közlekedés nehézsége, állami és községi állapotaink nem európai színvonalon állta okozza a kamatláb magasságát, hanem a külföldi tőkének ellenünk szított bizalmatlansága s a belföldinek csekély volta, csaknem teljes hiánya.

A legújabb közzétett kimutatások szerint magában Ausztriában is, a hol kétségtelenül jobbak a közlekedési eszközök, nagyobb a kereskedelem és több az ipar, mint nálunk, a hol csaknem mindenre van már codificált törvénykönyv, s azt kiegészítő „Függelék”, rendelet stb., a sik földi birtokokat terhelő kölcsönök átlag 12%-ra vannak kiadva s a takarékpénztárak a betétek után itt-ott 7, sőt 7 1/2 százalékot fizetnek. Oroszországban az úgynevezett lombard-üzletben 10—12 százalék kamatot szednek, s ingatlanra adott kölcsönöknél 18 százalékot. S Németország némely vidékén az uzsora ép oly pusztítást vitt végbe, mint nálunk. Így a Rajna vidékén s ha jól emlékszünk a bajor pfalzi grófságban, Possenben, stb. Azon államokkal,

melyeket magunk megett hagyunk, itt nem törődünk, mert nem a rosszabbal, hanem a jobbnak állítottal kell magunkat összemérnünk, s ha ezt legyőztük, megint jobbat keresni magunknál, hogy azzal is sikra szálljunk.

A tanúság pedig ezekből az, hogy, habár volna min könyvet hullatnunk, nem szabad kétségbeesnünk, hanem felismerve a hiányokat és hibákat, amazokat pótolni, emezeket kiirtani iparkodjunk.

Hibánk a tőkepenzesek ellen táplált gyűlöletünk, s mert részét nyomorultnak látjuk, azt gondoljuk mindegyikük az. Felindulásunkban ellenük nyilatkozunk, s kijelöljük őket, mint alkalmas forrásokat az állampénztárnak nevezett Danaidák hordója megtöltésére, s feledjük, hogy ez által épen tisztességes részüket, mely az állam iránti kötelezettségének mindig eleget tesz, támadjuk meg, s tesszük létre képtelenné; pedig célunkat nem érjük el, mert a ki elég lelketlen volt a tudatlan és együgyű ember véres verejtékkel keresett kenyerét elvenni, abban nincs sem isten, sem ember, sem más iránti kötelezettségérzet. Kijátsza a törvényt — c'est tout.

Hiányunk a tőke, melyért annyit lár-mázunk, de a melynek megszerzéseért nem tesszünk elegendőt. E tárgyban már többször felszólaltunk, s bizvást utalhatjuk az olvasót lapunk előbbi számaira. S ha a mai cikk szerint valaki tőkét értékeként esőkkenéséért tart, legyen nyugodt, — mire a megvenni ohajtott ingatlan értéke tíz százalékkal emelkedik, észszerű gazdálkodással az ő tőkét husz százalékkal szaporodott s e mellett mint polgár adófizetői kötelezettségének mindenben eleget tett.

A tőke kamatainak megadóztatása helyes és igazságos, a tőke megadóztatása annyi, mint ennek fogyasztása.

Jogakademiánk megnyitó ünnepélye.

Vasárnapon a szentlélek segítségül hívása után 10 órakor, a collegium nagytermében ünnepélyesen megnyitott jogakademiánk az ez ideig tanfolyam. Napi rendben állott Dr. Tassy Pál, most már az intézet rendes tanára, székfoglaló értekezletének felolvasása s ennek alapján tanszékebe való beiktatása. Ott volt a város értelmiségének színe, java s az akadémiai polgárságnak a tudomány iránti érdeklődését érző része. A catholicus clerusnak hazánk közmívelődési terén érdemesült rendje, a piaristáké, igen szép számmal volt képviselve. Csilléry Benő igazgató úr megnyitó beszéde után a jogakadémiai tanács elnöke, mélt. Kiss Miklós úr, a székfoglalót értekezletének felolvasására hívta fel. Dr. Tassy

Pál úr ennek folytán az emelvényre lépett s megtartotta értekezletét, melynek véleje: a nemzetek emelkedése és süllyedése, gazdasági gyarapodásuknak és illetőleg hanyatlásuknak szükségképen beálló következménye. A mi azonban az értekezlet becsét illeti, az nem ezen közönség által inkább érzett, mint tudott abstract tételben keresendő, hanem azon történeti vázlatban, melyből értekező ezen elvet deducálta. Róma ledőlését, Spanyolország bukását, Törökország napról-napra való kétségbevonhatatlan hanyatlását az észszerűtlen gazdálkodás következményeinek; ellenben a nyugati népek felvirágozását a három gazdasági tényező: természeti erő-, munka- és tőkére fennálló nemzetgazdasági tanok következtetés alkalmazásának tulajdonítja. Az értekezlet másik, ránk nézve értékes részét alkotja a történeti tényekből merített gazdasági tanúságoknak hazánkra való alkalmazása. Ezek után a jogakadémiai tanács elnöke által székébe mint rendes tanár beiktattott. Végül ő méltósága a tanári karhoz és a tanuló ifjúsághoz intézett buzdító szavak után az ünnepélyt berekesztette.

Dr. B. J.

Tekintetes Szerkesztő úr!

A f. hó 12-én itt helyben megtartott megyei tanitógyűlésről vagyok bátor lapja számára valamit közölni. De midőn ezt tenném, igazán mondván, furesa helyzetbe jövök, mert tanitógyűlés volt is, nem is. — A jókor ezelőtt szétosztott program szerint, nagy reményeket kötöttünk ugyan ezen gyűléshez, melyek azonban — fájdalom mindnyáján meghiusultak. — A gyűlés előtti napon hiába kerestük az előértekezletet, a mint ez minden nagyobb gyűlésnél szokásban van; annak semmi nyoma nem volt. Szintügy nem gondoskodott az elnökség arról sem, hogy a vidékről jött kártársakkal megismerkedtünk volna. — De térjünk vissza magára a gyűlésre! Körülbelül 9 órakor a gyűlés megnyitott, és Bősörményi Mihály elnök úr szép megnyitó beszédet tartott, mely nsgs Tóth József tanfelügyelő úrtól viszonzottatott. Azután a választásra került a sor. Mint elnök a tanfelügyelő úr egyhangúlag kikiáltott, de sajnálatunkra ő az elnökséget el nem fogadta, indokul adván, hogy egy miniszteri rendelet azt neki megtiltja. Nincs okunk kételkedni a tanfelügyelő úr ezen állításában, de biztosan tudom, hogy Pozsonyban, Győrött és több más helyen a tanfelügyelő elnöke a megyei tanitógyűlésnek. — K. J. indítványára azután Bősörményi Mihály úr lett mint elnök megválasztva. A többi tisztviselők megválasztása titkos szavazás útján megejtetett, a mi a gyűlésnek jó nagy idejét igénybe vette, mert 1/2 tizenkettőre mutatott az óra, midőn a gyűlés tulajdonképeni tárgyahoz jutottunk.

Bátky Károly úr emlékbeszédet tartott néhai Nagy László tanfelügyelőúról, mely nagyban és egészben nem elégitette ki a hozzá kötött várakozást, Nagy László tankönyvének bírálata — az emlékbeszédben — némi nemtetszést is szült egy némelyik tagban. — Reményem, hogy a tisztelt kolléga úr e tény elmondásáért nem fog nehezeltelni reám, mert épen B. K. úrtól vártunk volna egy minden tekintetben sikerült emlékbeszédet.

Következett egy Szilády Mariska k. a.-tól beküldött és Páthy Károly úrtól felolvasott értekez-

a mult farsangon fortuna asszonynak. Hiába a nők előszeretettel viseltetnek az egyenruha iránt.

— Szép töled Senford, hogy beismered — jegyzé meg a huszártiszt.

— Kénytelen vagyok bevallani. A fővárosban úgy, mint a vidéken Marsch fia részeseülnek előnyben. Látsz-e nőt, ki magát az elegans világhoz számítja, hogy ne volna neki egy udvarlója a hadseregből s maga Grion bárónénak is már három udvarlója volt olyan, a ki egyenruhát viselt.

— Három? — kérdé Dorfer némi meglepetéssel.

— Lehet, hogy volt több is — folytatá Senford — én ugyan csak háromat tudok. Az első udvarlója Siurnini, a henczegő olasz volt, a ki azonban hamarosan visszautasított, aztán emlékszem, hogy Alfonz de Cario is tette a szépet neki, de ez utóbbi is sokkal kevesebb kegyeivel dicsekedhetett a bárónénak, mint jelenlegi udvarlója, Karr kapitány.

— S Grion báró mindezek után nem féltékeny? — kérdé Dorfer némi érdeklődéssel.

— Grion báró féltékeny-e? ha ha. Hát ön nem tudja Dorfer azt, mit mindenki tud már Bécsben, hogy a báró nem szereté nejt már akkor sem, midőn e magyar hölgyet Bécsbe hozá.

— Senford, te úgy látszik, a báróné komornájával állsz érintkezésben, hogy mindezeket tudod — jegyzé meg a huszártiszt.

— Ugyan ne nevettesd ki magad, — válaszolá Senford — talán bizon még el akarnád velem hitetni, hogy mindez előttd titok volt eddig?

A huszártiszt elmosolyodott s talán tovább folytatta volna a társalgást, ha a szomszédterembe

nem kell átmenniök, hol csemegével gazdagon rakott asztal várta az uracsokat.

Dorfer előre bocsátá vendégeit, maga pedig, miután egyedül maradt, egy közeli tükör elé lépett, megigazitván nyakkendőjének csokrát. „Grion báró nem szereté nejt azon időpontban sem, midőn őt Bécsbe hozá” susogá Dorfer — és még hozzá kártyázik a „Café de Zion” titkos kabinetjében. „Ah Zion titkos kabinetje, még veszted lesz Grion!” tevé hozzá Dorfer mormogva s átlépett a szomszédterembe vendégeihez. Itt a társaság már újabb tárgy fölött szötte a beszélgetést, miközben jóízűen fogyasztá a csemegéket s a különféle borokat, mely jó kedélyre hangolva a társaságot, egész két óráig durrogatá a champagneres palackokat. Dorfer úr arczán is látható volt az izgatottság egy neme, melyet azonban nem a champagnernek kell tulajdonítani. Midőn vendégei eltávoztak, hálószobájába vonult. Egy karos székbe ülve, fejét tenyerébe hajtá le s úgy látszott, hogy igen elmélyedt gondolataiba.

Ily helyzetben találta a komornyik is, ki nemsokára belépett.

— Álljon fogatom elő! — kiáltá Dorfer a belépő komornyiknak.

Az megállt s kérdőleg nézett urára.

— Ne esudálkozzék, hanem teljesítse parancsomat — szólalt meg újra Dorfer tompán.

A komornyik fejcsóválva távozott, megfoghatatlan volt előtte, hogy ura ily késő éji órában parancsolja elő fogatát.

— — — — —
Egy negyed óra mulva a „Café de Zion” előtt egy fogat állott meg, melyből egy köpenybe bur-

kolt alak lépett ki, kibén Dorferre ismerünk. Egyenesen a titkos kabinete ajtajának tartott.

Kopogtatás után egy függöny nyilt szét, mely mögül egy férfi dugta ki fejét.

— Nem vagyok rendörközeg, — susogá Dorfer — bocsásson be, játszani akarok.

— Névjegyét fogom kérni — hangzék belőlről.

Dorfer habozás nélkül teljesíté a kérelmet.

Néhány perc mulva bebocsájtattott. A mint belépett, az előszobában homályos fény terjeszté szét világát. Dorfert e pillanatban egy neme a borzadálynak fogta el, önkénytelenül megrázkódott s miután köpenyét leveté, belépett a jobbra nyíló szobába. Egy sajtáságos látvány tárult fel előtte. A szoba egyik szögletében nevetve keverte egy köpczös úr a kártyát. Társai türelmetlenül nézték működését, gyakorta irigy szemeket vetve az előtte levő nagy bankjegy-halmazra.

„Mehet!” kiáltá egy halvány alak hebegve. Keze, melyben két ezer forintos bankjegyet tartott, láthatólag reszketett.

A köpczös úr felhúzza felöltőjének úját — osztott, míg a többiek kitették tételeiket.

A másik szegletben egy asztalnál öt egyénült, köztük Grion báró is. Reszkető kezében három kártyát tartott. Merev tekintetét az utolsó lapra veté, melyet még a többi nagy részben fődött. „10 ezer frt. forog kérdésben” susogá alig hallhatóan, aztán csend lön egy másodpercig úgy, hogy még a játszók sohajai is meghallatszottak. Grion arczát egyszerre pir futotta által, keze még jobban reszketett, szemei szikráztak az örömtől, de csakhamar elkomorult. A pikk király alatt levő kártya

let, melynek tárgya volt: „az arany- és fekete-könyv behozatala a népiskolában mint jutalom és büntetés“. Erre egy Schaffer Eliás úrtól szint ezen teméről felolvasott több helyen igen érdekes értekezést. Mind a két felolvasás egyszerűen tudomásul vétetett, a nélkül, hogy azokat tárgyalás alá vették volna, bár nagyon kívánatos lett volna, az iskolai fegyelem mikéntjéről tisztába jönni.

A segély-egylet alapszabályait is akarták hamarjában felolvasatni, de már ez ellen erősen tiltakoztunk, mivel ez nem olyas valami, hogy egyszerű felolvasás után mindjárt elfogadhatassék. Indítványoztuk ugyan többen, hogy a gyűlés délután folytattassék, de indítványunk nem fogadtatott el, és az elnök rövid zárbeszéd után a gyűlést bezártnak nyilvánította.

Igy szépen szótoszlottunk, a helybeliek haza, a néhány vidékiek nem tudom én hová mentek, a nélkül, hogy a program többi igen nevezetes pontjait még meg is érintették volna és a nélkül, hogy a vidéki kollégákkal megismerkedni alkalmunk lett volna. — Ennek oka kétségtelen a testület vezetésében való jártasság a tapintatosság hiánya.

Kecskemét, 1877. szept. 17.

Klauber János,
tanító.

Úti karcolatok.

(Folytatás.)

Esti hét óra volt, midőn Rózsahegyre értünk. Az indóháznál egy sereg tót atyafi kinálgatá kocsiját, bennünket Korytniczára szállítandó. Itt győződünk meg arról, hogy a tót atyafiakban is van élelmesség. Nem akarván rossz döcögő, agyvelőnket is megrázó kocsin megtenni a korytniczai utat, hintót keresünk, minék előteremtésére vállalkozott is egy rózsahegy ember. Ezt látva egy fuvaros, neki vagdalja lovait s öt percz múlva ott állt a hintóval a városi vendéglő előtt. Belehelyezkedtünk s a fuvaros neki hevülve azon fél liter bortól, melyet a városi vendéglőben belediktáltunk, közibe vágott gebéinek, melyek nyargalva vonták a sikátor útczán azon hintót, mely, mióta első nagy úri gazdájától megvált, aligha helyeztetett oly gyors mozgásba.

Gyönyörű útunk volt. Hegyek aljában haladtunk, melyeknek magasabb csúcsait a felhők gőze takarta el szemünk elől. Patak, csermely hőmpölyöngve, apróbb vízesekekben vonult el gyönyörű panorámákban előttünk. A hegyoldalban a közeleső falvak tehéncordáit terelte le s hazafelé a pásztor, ki nagy alázatosan emelte le kalapját, midőn hintónk előtt elhaladt; majd egy kecskenyájjal találkozánk, mely ügetve sietett haza. Olykor-olykor egy-egy tótszeker térített ki utunkból, a melyen tót leányok vidáman énekeltek tót szöveggel magyar dalokat.

Rózsahegytről a Korytniczára vezető út határozottan délre visz egész Ószadáig, mely Korytnicza utolsó postahelye, innen keletre fordul el, vele párhuzamban két hegy völgyében egy patak folydogál, mely gyors esésben elég hangos morajjal tölti be a léget. A minden oldalról magas hegyeket gazdag fenyőerdők borítják. Egészen besütétedett, mikorra Ószadát elhagytuk. Néma volt körülöttünk minden, csak kocsisunk ostorcsattogását viszhangoz-

ták olykor-olykor a sziklák, melyek két oldalról is előnyomulva szűk nyílást hagytak a patak folyásának útunknak.

Itt-ott éji tüzet rakott a fahéj szárítgatással foglalkozó boeskoros atyafi, mely kísérteties fényt árasztta el maga körül, még halványabb színt kölcsönözve a mellette ülő melegedőknek, kik talán most is arról gondolkodtak, hogy mily boldog lehet az, ki búzakenyéret eszik.

A hol a völgynyílás beleütközik a hegybe, ott fekszik Korytnicza. Tíz óra volt este, midőn oda értünk. Csend volt mindenütt, csak a bérlő vendéglőjében húzta a losonci cigánybanda a bús magyar nótát, egy mulatni vágó kisebb társaság parancsára és az emeleti fürdő-vendégek bosszúságára. Mi oda érve beszállásoltuk magunkat egy nyaralóba, hova a hintókat körülfogó vászonépség sireni hangja csalogatott. Itt tapasztaltam azt, mert egyik utitársammal történt meg, hogy a mózes vallású nők ha egy tüzes szempillantást vetnek arra, a ki szállást keres, a magában nem sok kényelemmel bútorozott szoba is elég barátságos s jónak tűnik fel. Még az este felkerestük a bérlő vendéglőjét s enni kértünk. A Rudi cigány még akkor is húzta az „O du schöner May“ fülbemászó kedves zenéjű valzert.

En utitársaimmal épen nagyot ittam abból a két deciliterből, melyet parancsolánk, midőn Rudi oda jön s egész udvariassággal meghajtja magát: „Nemde Kecskemétre való urakhoz van szerencsém?“ kérdé mosolyogva.

Mi bámultunk s bevallottuk, hogy azok vagyunk, de nem minden zavar nélkül, mert el nem tudtuk képzelni, hogy mi jellemezhet bennünket annyira, hogy felismeri a cigány bennünk a kecskemétiéket. Még javába gondolkodtunk ezen, midőn Rudi a hátunk mögé kerül s csak úgy rikatja azt a fát attól a nótától, hogy: „Búra, búra, búbánatra születtem.“

Ki muzsikált néhány bankót tárczánkából s midőn a „feueram“ ideje elérkezett, akkor mutatta meg losonci ismerőseinknek hozzájuk intézett sürgönyét, melyben neki biztatták a Rudit, hogy el ne mulassa ám aztán megérkező kecskeméti vendégeknek tisztelegni. Egyéb malheur nem ért bennünket Korytniczán. Másnap kora reggel mi is felsaptunk vizivóknak s elhittették velünk, hogy az a „Béla“ forrás vize jobb a „Kaszab“-kút vizénél. Jobb ám, csak hogy borral vegyessen. Ezt azonban nem mertük akkor hangosan mondani, mert az a gyógyulást nyert fürdő-vendég, kivel a „Béla“ forrás vizét kóstolgattuk, ott hagyott volna a faképnél. Korytnicza egyébként non plus ultrája a vadregényes tájképeknek, a mely gyönyörködött nagyban a szemlélőt, de mint fürdő kevés komforttal bir s úgynevezett luxus fürdő jelleget talán sohasem fogja nyerni. Kirándulási helyei nincsenek, ha csak a „Prasiva“ ormának megmászására nem szánja valaki magát, hanem van a fürdőnek egy más előnye, hogy gyógyulást ad a betegeknek, kik esendesen, olykor unatkozva sétálgatnak a csekély lejtőjű Huszár-úton föl s lefelé, gondolkodva azon, hogy a zsinórral nyakukba akasztott poharat ha eldobják s megszabadulnak a „Zsófia“ forrás vizétől, akkor már ép egészségnak fognak örvendeni.

A mi a fürdőn feltűnik, az a sok magyarnadrág, mintha Korytniczának sorsa lenne az, hogy

kizálag magyar fürdő legyen. E fürdő jellemzései azt a találó megjegyzést hallottam egyik ottani ismerősömtől, betegnek három hét, az egészségesnek meg három nap elegendő itt a fürdői idényből. Teljesen igaz volt, mert a beteg három hét alatt kiépül, az egészséges pedig ha három napnál több ideig tartózkodik ott, megbetegszik az — unalomtól. Hogy ez be ne következék, el is bucsúztunk Korytniczától mindjárt másnap.

Este volt mikor Rózsahegyre visszaértünk, a honnan reggeli 4 órakor voltunk tovább utazandó. A rózsahegy állomásnál kijátszottuk a vasúti üzletszabályokat. Mikor az állomáshoz jutottunk harmadszor esengettek, már a gőzmozdony fűttenett is, miután a conducteur urak a végzetes „fertig“ szót elröptették.

En és társaim torkunk szakadtából kiáltánk a pályaudvarba lépve: „baj van, megállj!“ A mozdonyvezető nem indította meg a gépet az okozott zavar miatt, mi pedig egész nyugodtan kinyitottuk a coupé ajtaját s arczába mosolyogtunk a boszankodó conducteur úrnak. Nem is békült ki velünk míg egy jó fajta szivart meg egy kis borralalót nem adtunk neki. Poprád-Felkán kiszálltunk, azonban már annyira megemberelte magát, hogy még azt is mondta: isten áldja meg az urakat.

Poprád egyike azon szepesi városoknak, a melyet ha ismerünk, ismerjük a többit is. Becsületes, jó, szorgalmas polgárokkal, a kik közül minden 100-ik még azt is megteszi, hogy magyarul beszél, ha kérdik, igen, mert ha nem kérdik, hát még németül sem szól egy szót sem. Poprádon egyébként csak két dolog van, mi érdekes. A templomóra, meg a városi sörház. Amaz annyiban, hogy tornyon van és mutat, az óraszámot pedig egy, a templom mellett álló épületben üti. A harangok ugyanis nincsenek a toronyban, hanem a templom mellett álló harang-épületben. Lám milyen okosság, nem rontják a harangozással a tornyot. A sörház meg arról nevezetes, hogy fürdő is, vendéglő is, a hol találkát ad egymásnak 40 megyéből jött és egymást soha nem ismert embertőmeg, a mely apró karavánokat képezve kirándulásokat tesz innen Tatra-Füredre, Dobsinára, Késmárkra és tudja Isten még hová?

(Folytatása következik.)

KÜLÖNFÉLÉK.

— A törökök fényes győzelmeit megünnepelte Kecskemét is. Folyó hó 19-én kivilágítást és fáklás-menetet rendezett. Alig szárnyalta be városunkat a török győzelmeinek híre, általános volt az ohaj, azt megünnepelni s így bár rögtönösen rendeztetett is a kivilágítás, az mégis nagyszerűen sikerült. Esti 7 órakor taraczkölvések jelezték az ünnepély kezdetét, minden ház ablaka kivilágítást nyert, az utcázakon sűrű embercsoportok hullámozottak végig örömteljes arczczal, emelkedett kedéllyel. Fél nyolczkor a városháza udvarán megjelent a rendezőség s a tüzoltók török színű zászlókkal s fáklákkal. A két helybeli elsőrendű zenekar a törökindulót játszá s a városház udvarán összegyűlt tömeg Osman, Ali és Sulejmant éltetve megindult. A fáklás menet a városházából történt kiindulás után a szentháromság szobra mellett, innen az úgy-

két szívet, az ezt követő kártya 8 szívet mutatott. „Egy sem“, mormogá a báró s felkelni készült.

— Nos báró úr meg? — kérdé egy mellette ülő némi gúnnyal.

A báró nem felelt, hanem oly kifejezést öltött arca, mely kétségbeesést jelzett, csak ekkor tekintett Dorferre.

— Ha a báró úrnak kedve van folytatni a játékot — szólalt meg Dorfer lassú hangon — rendelkezék tárczámmal.

A játszó Dorferre tekintettek, Grion pedig csudálkozással tekintett rá.

— Ön úgy látszik, ismer engem, hogy elölegezni merészel.

— Ön külseje azt tünteti fel, hogy ön nem fog adós maradni — volt a kiterő válasz.

Grion önkénytelenül büszkébb állást foglalt el s noha nem szólott, tekintetéből olvasható volt, hogy társainak azt akarja mondani: lássátok nyomorultak, azért, hogy már sokat, mindenemet veszítém, mégis megmaradt hitelem. Ezután Dorferrel az előszobába lépett.

— Uram ön oly lovagiasságot tanusított irányomban, midőn pénztét felajánlá, melylyel felette lekötötelez — szólalt meg a báró.

— Mint mondám, bármely pillanatban rendelkezésre áll.

— Engedje meg uram, mielőtt önnek e sziveségét elfogadnám, — folytatá Grion — hogy becses nevét ismerhessem.

— En Dorfer vagyok — szólott ez magát bemutatva.

— Ah Dorfer úr? úgy emlékszem, mintha én önt már láttam volna valahol?

— A báró úr jól emlékszik, a mult nyarak egyikét az Oberbrüli hegység között töltém. Egy alkalommal emlékszem, hogy báró úr egy fiatal nővel s egy kis leánykával szinte meglátogatta e hegyet s midőn alkonyodni kezdett, akkor léptek hintajukba, melynek elindulásuk után néhány percz múlva összetörték kerekei...

— Talán bizon ön volt az, ki hintáját rögtön rendelkezésünkre adta?

— Igen, saját fogatomat engedtem át.

— Köszönet! ha nőm tudta volna...

— Hagyjuk báró úr, mennyi pénzre van szükség? Az idő ugyan rövid, de ön még visszanyerheti pénztét.

— Tizezer forintról állithatok ki váltót? — kérdé Grion.

Dorfer tárczájából 10 ezeres bankjegyet vett ki s átadá a bárónak. „Nincs szükségem báró úr váltóra, csak becsületszavát.“

Ezután kezét szorítva, ismét a terembe léptek s mindketten a kártyasztalhoz ültek.

A báró iránt a szerencse ismét mostohaassággal viselteték, egymás után tette fel bankjegyeit, de folytonos veszteséggel, mi verejtéket facsart homlokára. Ajkai gúnymosolyra voltak nyilva, de agyába újra és újra visszatért a gondolat, hogy miből fogja Dorfernek visszafizetni pénztét, ha folytonosan veszít.

Pedig újra veszített. Az ezresek fogytak előle s a bárón észrevehető volt, hogy mindinkább sápad-

tabbá lön s a harag, melyet elfojtani iparkodék, kitégít homlokán ez ereket.

Nyolcz tételt veszített már, midőn a kilenczedik tételbe összes pénztét föltevé. Ezt is elveszíté. „Malheur!“ kiáltá tompán s felkelni készült, de tagjai reszkettek s meg akarták tegadni a szolgálatot.

— Maradjon báró úr — biztatá Dorfer, 10 ezeres bankjegyet adva át Grionnak.

A báró mohón kapott az összeg után, de újra szerencsétlenül játszott s vesztesége reggelre meghaladta az 50 ezret. Dult vonásokkal hagyta el ezután a titkos kabinetet s Dorfer közvetlen utána lépett ki az utcára. Mielőtt elváltak volna, kezét szorítottak s a báró valamit susogott Dorfer fülébe, ezután elváltak.

Grion lecsüggesztett fővel, Dorfer pedig a diadalérzet egy nemével tért haza lakására.

VII.

Grion báróné lakosztályában vagyunk, a melynek egyik termében magával a bárónéval találkozunk. A hat év, a mióta nem láttuk őt, nagy változást tett rajta. Gömbölyű arca, tüzet lövelő szemei még mindig ugyanazok voltak, csak egy vonás változott meg arczán, mely most még erősebben fejezé ki a báróné büszkeségét, melyet eddig is, mint sajátját ismerünk. Egy levelet tartott kezében s miután végig futá a sorokat, ajkain mosoly jelent meg.

(Folytatása következik.)

nevezett „Obester“ ház felé a Collegium épülete előtt vezetett. A takarékpénztári palota előtt a körösi-útczába fordult ezer torokból felhangzó „Jassasin“ „csokjassa“ kiáltások között. Innen a törvényszék épülete felé tartott, a honnan a Széchenyi-térre, innen a gazdasági gözmalom felé a templom-útczán át a tűzoltók telepére ért. Több helyen törökszínű világítással a helyzetre vonatkozó jellemző mondatok voltak olvashatók. „Itt Jassasin Osmanli“ volt kivilágítva, ott „Éljen a török nemzet“, legszebb volt azonban a kath. parochia egy ablakvilágítása, melyben a következő találó mondat volt megvilágítva:

Elhagyott a részvét
Szegény Törökország,
De barátod az ég
S győzött az igazság.

A fáklásmenet bevégezése után a clubbhelyiségekbe vonult a nép s az „Olvasókör“ tagjai közül sokan a „Népkört“ látogatták meg, üdvözlötet vive a törökügyben velük együtt érezőknek, a „Népkör“ sok tagja aztán visszaadta visítét.

— **Jelentés a törököket segélyező bizottság** pénztárába f. hó 20-ika esti 6 óráig befolyt és zegekről: 4-ik tized 1-ső bizottság 7-ik sz. gyűjtőiben Muraközy Sándor ivtartó 60 frt. 2-ik tiz. 2-ik biz. 4. és 50-ik számú gyűjtőiben Deák László ivtartó 169 frt. 60 kr. és 4 huszas (3-szori szállítmány). 1-ső tiz. 2-ik biz. 2-ik gyűjtőiben Bagi Béla ivtartó 101 frt. 73 kr., 10 frankos arany, 1 tallér és 1 huszas (2-szeri szállítmány). 11-ik tiz. 1-ső biz. 21. és 55-ik számú gyűjtőiben Dr. Kovács Mihály ivtartó 38 frt. 87 kr. (2-szeri szállítmány). 11-ik tiz. 2-ik biz. 22-ik számú gyűjtőiben Csókás József ivtartó 24 frt. 80 kr. 10-ik tized 2-ik biz. 20-ik számú gyűjtőiben Faragó István ivtartó 12 frt. 81 kr. 6-ik tiz. 2-ik biz. 13-ik számú gyűjtőiben if. Kovács Gábor ivtartó 21 frt. 52 kr. Az „Olvasókör“ bái jövedelme 63 frt. 7-ik tiz. 1-ső biz. 14-ik számú gyűjtőiben Kiss Lajos ivtartó 72 frt. 70 kr. 6-ik tiz. 1-ső biz. 12-ik számú gyűjtőiben Pulay János ivtartó 63 frt. 14 kr. 10-ik tiz. 1-ső biz. 19. és 48-ik számú gyűjtőiben Szabó Mihály ivtartó 22 frt. 31 kr. 2-ik tiz. 1-ső biz. 3-ik számú gyűjtőiben Salamón Imre ivtartó 50 frt. 40 kr. (2-szeri szállítmány).

4-ik tiz. 2-ik biz. 8-ik számú gyűjtőiben ifj. Dékány Imre ivtartó 32 frt. 44 kr. 3-ik tiz. 2-ik biz. 6-ik számú gyűjtőiben Dukay György ivtartó 157 frt. 96 kr. és 1 teljes súlyú arany. Monostor 26-ik számú gyűjtőiben Ferenczy József ivtartó 11 frt. 90 kr. 5-ik tiz. 1-ső biz. 10. és 49-ik számú gyűjtőiben Szalontay Elek ivtartó 200 frt. és 1 ezüsttallér (2-szeri szállítmány). 9-ik tiz. 18. és 51-ik számú gyűjtőiben Kasza Mihály ivtartó 73 frt. 63 kr. (2-szeri szállítmány). 8-ik tiz. 1-ső biz. 16-ik számú gyűjtőiben id. Szinyvai Imre ivtartó 55 frt. frt. 18 kr. és 1 db. 10 frankos arany. 1-ső tiz. 1-ső biz. 1-ső számú gyűjtőiben Szegedy György ivtartó 86 frt. 32 kr. és 1 teljes súlyú arany. Összesen: 1318 frt. 31 kr., 2 teljes súlyú arany, 2 db. 10 frankos arany, 2 ezüst tallér és 5 huszas. Ezen összegből 1300 frt. a takarékpénztárba elhelyezve. Katona Zsigmond, bizotts. pénztárnok.

— **A törökök segélygyűjtésére** kiküldött bizottságok e hét folytán mai napig e következő gabona és élelmi czikkeket szolgáltatattak át a magtár-felügyelőséghez, és pedig: 101 hectoliter és 98 lit. rozsot, 17 hectoliter és 18 lit. tisztabúzát, 7 hectoliter és 70 lit. árpát, 77½ lit. babot, 30 lit. kását, a multheti gyűjteményvel 47 zsák burgonyát és 8 db. zsákot; félzsák csöves kukoriczát. Kecskemét, 1877. szeptember 21-én. A magtár-felügyelőség.

— **A színház rendezése** gyorsan halad előre, a hátsó páholyok is már felemelvék; szeptember 29-ikére az összes munkálatok kész lesznek.

— **A kecskeméti jótékony Nőegylet**, mint halljuk, a török sebesültek részére tépést gyűjt, mely a városunkban összegyűlt könyöradományokkal együtt szándékolta elküldetni.

— **(Gócsi) Halász Julianna** 14 éves leányka, párhéttel ezelőtt eltűnt, köröztetése elrendeltetett.

— **A színház** szeptember 29-ikén fog megnyitni a „Jóslat“-tal.

— **Egy magas állású egyén elmozdítása.** Kis György alias „Repülő“ — volt toronyőr, ittás állapotában, — a mi nála igen gyakori eset volt, — több ízben mulattatta társait, a toronyörököt, azon életveszélyes bravúrral, hogy a torony rá-

csozatán kívül a párkányzatra kiült, onnan kezeivel hadonászva lábait leloggatta, s dicsekedve utána ment, — mint mondani szokta, — a madarak reptetését, miért is őt társai rendszeren „Repülő“-nek hívták. Azonban, nehogy ezen életveszélyes productiókkal nyakát szegje, — minthogy különben is részeges, szolgálatában pedig felette hanyag volt, — magas állásából elmozdított.

— **A török győzelmek** megünnepléséül rendezett kivilágítást sokan bosszújuk kielégítésére is felhasználták. Ezt lehet következtetni legalább abból, hogy sok olyan háztulajdonosnak is betörték az ablakát, a kinek háza ablakai 10—11 óráig világítva voltak.

— **Tűz.** A Mayerfi-féle szappan-főzde pinczéjében f. hó 21-én d. e. 11—12 óra között az üzletben alkalmazott tanoncz vigyázatlansága folytán tűz ütött ki, mely több láda gyertyabélt s nagyobb mennyiségű fagygyút emésztett fel. A tűzoltók idejekorán megjelentek s megtették a mi tőlük telhetett.

— **Csecsemőgyilkos.** Molnár Julianna cseléd, Kollár Mátásnál Lajos-Mizsén f. hó 18-án szült törvénytelen gyermekét a temetőben elásta. A megéjtett orvosi vizsgálat constatálta, hogy a csecsemő élve temettetett el. A gyilkos anya a törvényszék börtön helyiségében várja kegyetlen tette büntetését.

Tudósítás a kecskeméti hetivásárról.

1877. szeptember 21.

Tisztabúza m.-mázsa	74—76 kl.	10.	—	któl	11.12	krig.
Elegy „	72—73 „	7.70 „	8.12 „			
Rozs „	70—71 „	7.14 „	7.23 „			
Árpa „	60—62 „	6.50 „	6.76 „			
Zab „	36—40 „	6.— „	6.50 „			
Kukoricza „	70—72 „	8.— „	9.— „			
Köles „		5.60 „	6.— „			
Burgonya „	idei termés	1.20 „	2.20 „			

Főmunkatárs:

KISS LAJOS.

Felelős szerkesztő:

Dr. TASSY PÁL.

H I R D E T É S E K.

A gácsi gyapjúszövet s finom posztógyár igazgatósága tudatja Kecskemét város s vidéke t. ez. közönségével, miszerint gyártmányának raktárát **kiszárolagosan egyedül**

Dragolovics Döme

helybeli kereskedő úrra bízta, hol csakis **tiszta gyapjúból, valódi hamisítatlanul készült gyártmányai** eredeti **gyári áron** kaphatók.

Eznek folytán kéri a gyár igazgatósága a t. ez. közönséget, hogy bármelyik más üzletben a gácsi gyár gyártmányaként áruba bocsájtott czikkeket a gácsi gyár ellen elkövetett **hamisításnak** s a t. ez. közönség tétütra vezetésének tekintsen.

Tisztelettel

A gácsi gyapjúszövet s finom posztógyár igazgatósága.

180 (3—1)

Kiadó lakás.

Széchenyi-téren, 272. sz. alatt levő házban egy útczái és egy udvari lakás — az útczái azonnal, az udvari november hó 1-től — bérebeadandó. — Mindkét lakásban a szobák padloltak.

Ezen ház kedvező feltételek mellett örök áron is eladó, avagy kisebbért elcserélendő.

Bővebb tudomás szereszhető a fentnevezett házban tulajdonos

Ölvödi Andrásnál.

182 (3—1)

Hirdetmény.

A városi közönség által Buzsik Józseftől visszaváltott bugaczi földön levő 2½ hold kiterjedésű szőlő és 2 hold veteményes, a szőlőben levő kapáslakkal és a közelében eső s pinczével ellátott lakházzal a f. évi október hó 25-ik napjától számítva 3 évre a 285/877. számú közgyűlési végzéssel — haszonbérbe adni elhatározatván, — árverési határidőül a városháza udvarára folyó évi október hó 2-ik napjának d. e. 10 órája kitűzetett, melyre a vállalkozni akarók 25 frt. bánatpénzzel megjelenésre annak megemléztetésével hivatnak fel, hogy az árverési feltételek a gazdasági hivatalban addig is megtekinthetők.

Kecskemét, szept. 20. 1877.

178 (2—1)

A gazdasági osztály által.

Ház-eladás.

Kovács Jánosnak a körösi-útczában — Beretvás-szálloda átellenében — levő

emeletes háza

kedvező feltételek mellett eladandó.

Értekezhetni lehet a fentnevezett tulajdonosnál csongrádi-kis-útczá, 336. sz. a. 181 (3—1)

Hirdetmény.

Az ágasegyházi korcsma és hozzátartozó 40 hold föld haszonbérlete a f. évi október 31-én lejárván, annak újból 3 évre haszonbérbe adása a f. évi 287. számú közgyűlési végzéssel megrendeltetett, s árverési határidőül a városháza udvarára f. évi october hó 2-ik napjának reggeli 9 órája kitűzetett.

Árverési feltételek a következők:

1-ör. A haszonbérlet idő kezdetét veszi f. évi november 1-ső napján, és tart 3 évig, vagyis 1880. évi okt. 31-ik napjáig.

2-ör. Vállalkozni akaró köteles 50 frt. bánatpénzt az árverelő kezéhez letenni, különben az árverésben részt nem vehet.

3-ör. Köteles haszonbérlet a megajánlott haszonbérlet két egyenlő részletben novemb. 1-ső és máj. 1-ső napjain mindenkor előre félévénként fizetni.

4-ör. A legtöbbet ígérő bérlő tartozik bánatpénzét a jóváhagyástól számítva 8 nap alatt félévi haszonbérre kiegészíteni, s a szerződést kiállítani, s az ekként fent maradt haszonbérli összeget telekkönyvi betáblázással biztosítani.

5-ör. A bérlő vállalkozóra azonnal, a városi közönségre pedig községhatósági jóváhagyással váland kötelező erejűvé.

Kelt Kecskeméten, szept. 20. 1877.

179 (2—1)

A gazdasági osztály által.

Hirdetmény.

Deák Mihály úr Szentkirályi földjét a városi közönség árverésben megvénva, a f. évi 7449. számú tanácsi végzés értelmében felhivatnak mindazok, a kik ezen földet a rajta levő terhek átvállalása mellett — megváltani hajlandók, hogy ez iránti nyilatkozatukat, illetőleg ajánlatukat f. évi szept. hó 30-ik napjáig, a gazdasági hivatalban jelentsék be, mivel ily jelentkezők nemlétében a kérdéses föld egy évre haszonbérbe kiadatni rendeltetvén, árverési határidőül f. évi október hó 1-ső napjának reggeli 8 ½ órája a városháza udvarára kitűzetett, s erre a vállalkozni akarók 50 frt. bánatpénzzel megjelenésre ezennel felhivatnak.

Kecskemét, szept. 21. 1877.

176 (1—1)

A gazdasági osztály által.

Nyomatott Kecskeméten, Tóth Lászlónál, 1877.

Az őszi és téli évadra!

ROTTER MÓR.

Úri ruharaktáram nagy-körösi-útczá Steiner-féle házban, takarékpénztári palota átellenében, — ajánlom dúsan felszerelt elegáns

úri ruhákból,

úgy mint:

Salon öltözet	18 frttól	30 frtig.
Teljes őszi öltözet	10 „	25 „
Nadrág	4 „	7 „
Franczia köpeny	15 „	25 „
Mencsikov	18 „	25 „
Kerek magyar köpeny	20 „	30 „
Utazó bundák	30 „	70 „

Ügyszintén nagyválasztékban mindenféle gyermekruhák. 170 (3—3)

Hirdetmény.

A folyó évi 286. számú közgyűlési határozatnál fogva a monostori szárazmalom és hozzá tartozó 7 hold folyó évi november 1-ső napjától számítva 3 évre haszonbérbe kiadatni elhatározatván, árverési határidőül a városháza udvarára f. évi október 2-ik napjának reggeli 9 ½ órája kitűzetett, melyre a vállalkozni akarók 50 frt. bánatpénzzel megjelenésre azzal hivatnak fel, hogy az árverési feltételek a gazdasági hivatalban addig is megtekinthetők lesznek.

Kecskemét, szept. 20. 1877.

177 (2—1)

A gazdasági osztály által.

Hirdetmény.

A városi szegények élelmezésének határideje a f. évi október hó 31-én lejárván, annak újból félévre, vagyis a f. évi november 1-ső napjától a jövő 1878-ik évi május 1-ső napjáig — haszonbérbe adása a f. évi 304. számú közgyűlési végzéssel megrendeltetett, s árlejtési határidőül f. évi október hó 3-ik napjának délutáni 3 órája a gazdasági hivatalba kitűzetett, melyre a vállalkozni akarók 300 frt. bánatpénzzel megjelenésre azzal hivatnak fel, hogy a megállapított étrend és árlejtési feltételek — ugyanott a hivatalos órákban addig is megtekinthetők.

Kecskemét, szept. 20. 1877.

175 (2—1)

A gazdasági osztály által.